

മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നവമാധ്യമ സംസ്കാരം

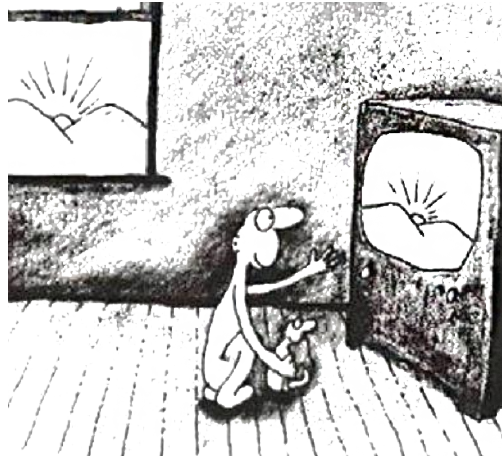

Daya Abraham R6

മാനവിക സംസ്കാരത്തിന്റെ തന്നെ അടിസ്ഥാനം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം, ആശയവിനിമയത്തെ അതിനുള്ള ആയുധങ്ങളായ മാധ്യമങ്ങൾ നമ്മുടെ പുരോഗതിയുടെ മുഖമുദ്രകളിൽ ഒന്നാണ് എന്നും, പ്രത്യേകിച്ച് ഈ അടുത്ത കാലത്ത്, മാറ്റത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ മാറി മാറി അടിക്കുന്ന ഒന്നാണ് മാധ്യമലോകം. ഇപ്പോഴിതാ മാധ്യമം തന്നെ, ജീവിതത്തിൽ നിന്നും അടർത്തി മാറ്റാനാകാത്ത ഒരു സംസ്കാരമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

നവ മാധ്യമം എന്ന പ്രയോഗം തന്നെ ആപേക്ഷികമാണ്. ഭാഷകൾ രൂപപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും ടെലഫോൺ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ഉണ്ടായ അതേ ആവേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഇന്നിന്റെ മാധ്യമങ്ങളേയും മനുഷ്യൻ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ലോകം കൈപ്പിടിയിൽ ഒതുങ്ങി, നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് ഒരു മുഴുനീള ചലച്ചിത്രം തന്നെ കൈമാറി എന്നൊക്കെ അഹങ്കരിക്കാമെങ്കിലും, ലോകത്തെ മുഴുവൻ തെറ്റായ രീതിയിൽ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഒരു മാധ്യമ സംസ്കാരം ഇവിടെ വളർന്നു മുർത്തിഭാവത്തിലാണ്- ഇനിയും വളർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും എന്ന് നമൊക്കെ തിരിച്ചറിയേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

നവ മാധ്യമങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ അപകടകളിൽ ഒന്ന് അതിരില്ലായ്മയാണ്. ആവിഷ്കാരസ്വാതന്ത്ര്യം അതിരുകൾ ഭേദിക്കുമ്പോൾ, പല മാധ്യമങ്ങളും മാധ്യമസൃഷ്ടികളും വെറും പ്രഹസനമായി മാറുന്നു. മൊബൈൽ ഫോണുകളുടെ മെസേജിങ്ങ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളിലൂടെ ഇന്ന് ആർക്കും എന്തും കൈമാറാം. അവ, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്നവയാകാം, സ്വകാര്യതയിലേക്കുള്ള കടന്നുകയറ്റങ്ങളാകാം, ഒരു വ്യക്തിയെ മനുഷ്യർവൃം തേജോവധം ചെയ്യുന്നതാകാം, വിമർശനം എന്ന പേരിൽ പ്രശസ്തരെ അതിരുവിട്ടു പരിഹസിക്കുന്നതാകാം, തെറ്റായ ധാരണകൾ പരത്തി ഭീതി ജനിപ്പിക്കുന്നതാകാം, തീവ്രവാദം മുതലായ തെറ്റായ ആശയങ്ങളിലേക്ക് സ്വാധീനിക്കുന്നതാകാം,... നവമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ കൈമാറപ്പെടുന്നവയ്ക്ക് അതിരുകൾ നിശ്ചയിക്കാൻ ഒരു അന്തർദ്ദേശീയ നിയമവ്യവസ്ഥിതി തന്നെ രൂപപ്പെടേണ്ട സമയം അതി

ക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഫെയ്സ്ബുക്ക് മുതലായ സാമൂഹ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ അപകടം വേറേ തരത്തിലാണ്. ഒരു വ്യക്തിയെ ഏറ്റവും പരസ്യമായി ഒറ്റപ്പെടുത്താൻ, പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ നേരിടേണ്ടി വരില്ല എന്ന ഉറപ്പോടെ, കരിവാരി തേയ്ക്കാനായി, ഇന്ന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് ഫെയ്സ്ബുക്ക്. പല നടപടികളും പ്രവാർത്തികമാക്കാൻ ഫെയ്സ്ബുക്ക് അധികൃതർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്റർനെറ്റ് ലോകത്തിന്റെ സാങ്കല്പികതാ അവയെ ഒക്കെ അപ്രായോഗികമാക്കി മാറ്റുന്നു.

നവമാധ്യമങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ അപകടം ഇവയൊന്നുമല്ല-ആളുകൾ അവയ്ക്ക് അടിമകളായിത്തീരുന്നു! പ്രത്യേകിച്ച്, മാധ്യമങ്ങളെ മുഴുവനും ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ പറുന്ന ഇന്നത്തെ സ്മാർട്ട് ഫോണുകൾക്ക്. ചുറ്റും നോക്കിയാൽ കാണാം-കൈകളിലേയ്ക്ക് തലകുവിട്ടിരിക്കുന്നവരെ. അവർക്ക് ദേശഭേദമോ പ്രായഭേദമോ ഇല്ല. ഇന്നത്തെ യുവത്വവും ബാല്യവും മധ്യവയസ്സും, എന്തിന് വാർധക്യം പോലും ജീവിതം ക്രമീകരിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ മൊബൈലുകളേയും, ചുറ്റുമുള്ള മാധ്യമങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. ചുറ്റുവട്ടങ്ങളിലേക്ക് ഒന്നു തല ഉയർത്തി നോക്കാൻ, യാഥാർത്ഥ്യ

ങ്ങളെ ഒരു വേള വീക്ഷിക്കാൻ സമയവും സാഹചര്യവും ഇല്ലാത്തവരായി തീർന്നിരിക്കുന്നു, നമ്മൾ.

ഇവയുടെ മറ്റൊരു ഭീകരത മാധ്യമലോകത്ത് അപമാനിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീത്വമാണ്. അപരിചതർ ഒരുക്കുന്ന ചതിക്കുഴികൾ മുതൽ തേജോവധവും അശ്ശീലതയും വരെ അവളുടെ ആവിഷ്കാര സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അവിടെയും പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നു. നവമാധ്യമങ്ങളിലൂടെയുള്ള ദുരനുഭവങ്ങൾ മൂലം സംഭവിക്കുന്ന ആത്മഹത്യകളും ഒറ്റപ്പെടലുകളും അപമാനങ്ങളും നാം കേട്ടുപഴകി തുടങ്ങിയ ഒന്നാണല്ലോ!

എന്നു കരുതി, നവമാധ്യമങ്ങൾക്ക് നന്മയോ, കാതലോ ഇല്ലെന്നല്ല. രക്ത-അവയവ ദാതാക്കളെ കണ്ടെത്തുന്നതു മുതൽ, കാണാതായ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കണ്ടെത്താനും, കപടവാദികൾക്കെതിരെയും മറ്റുമുള്ള സാമൂഹ്യ പ്രതികരണം ശക്തമായി അറിയിക്കാനും ലോകം എങ്ങനെ മാധ്യമങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നത് നാം നിത്യവും കണ്ടുവരുന്നവയാണ്.

നവമാധ്യമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച സംസ്കാര ശൂന്യമായ ഈ അവസ്ഥയെ തരണം ചെയ്യാൻ ഓരോരുത്തരും തീരുമാനിച്ചാൽ മതി. നമ്മുടെ ഭാവി തീരുമാനിക്കേണ്ടത് മാധ്യമങ്ങളാണോ, അതോ നമ്മുടെ ചേതനകളാണോ എന്ന് നിശ്ചയിക്കേണ്ടത് നമ്മളാണ്.

